

Arrest

nr. 301 170 van 6 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. MUKENDI KABONGO KOKOLO
Ezelsstraat 2/2
1000 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2024.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. MUKENDI KABONGO KOKOLO.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Djiboutiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1991.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 18 november 2023. Op 20 november 2023 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in vanuit het Transit Centrum Caricole waar verzoekende partij werd vastgehouden omdat zij niet in het bezit was van de nodige documenten bij binnenkomst in het land.

Op 21 december 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij gaat niet in beroep tegen deze beslissing en verlaat het gesloten centrum niet.

Op 12 januari 2024 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 23 januari 2024 neemt de commissaris-generaal een beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”. Dit is de bestreden beslissing:

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn op (...) 1991 te Balbala. U heeft de Djiboutiaanse nationaliteit en behoort tot de clan Issa.

U woonde uw hele leven in hetzelfde huis in Balbala. U studeerde af van de middelbare school in 2012 en na een tijd werkloos te zijn, kon u via familie in 2013 als chauffeur beginnen werken bij het Ministerie voor gezondheid. Na ongeveer twee jaar kon u een opleiding volgen om ambulancier te worden en begon u als ambulancier te werken voor ‘Hôpital Cheiko’. U bleef deze job uitoefenen tot net voor u het land verliet.

U werd in 2015 lid van de oppositiepartij MRD. U was verantwoordelijk voor het bijeenbrengen van jongeren, hen uitleg en informatie geven en hen brengen naar plaatsen waar afgesproken werd voor manifestaties.

U werd twee maal opgepakt door de politie. De eerste maal werd u op 5 juni 2021 rond middernacht van thuis uit meegenomen en tien dagen opgesloten, omdat u lid was van de oppositie. U werd vrijgelaten dankzij een garantstelling en een boete. U hervatte uw politieke activiteiten. De tweede maal werd u gearresteerd op 3 februari 2022 bij een manifestatie en werd u zeven dagen vastgehouden. U werd vrijgelaten nadat uw broer een garantstelling regelde. U hervatte opnieuw uw politieke activiteiten maar werd voorzichtiger.

U verliet Djibouti samen met uw moeder in de tweede of derde maand van 2023 om haar naar Frankrijk te begeleiden voor een behandeling aan haar ogen en keerde samen met haar terug ongeveer één week later.

Op 22 of 23 mei 2023 kreeg u bedreigingen van onbekenden van wie u denkt dat ze tot de geheime diensten behoren. U durfde daarna niet meer thuis verblijven en dook onder. Ongeveer vijftien dagen later kwamen zes mannen om vier uur in de ochtend bij u thuis en vroegen uw moeder waar u was. Ze verklaarde dat ze dit niet wist en ze verwittigde u om niet meer thuis te komen en bij uw oom te blijven tot alles geregeld was. U had daarna nog tijd nodig om geld in te zamelen en uw visum te regelen. U ging soms werken en soms niet en had veel angst.

U verliet het land met uw eigen paspoort en een visum voor Frankrijk en reisde via Ethiopië naar België, waar u aankwam op 18 november 2023. Op 18 november werd u een intrekking visum en een weigeringsbeslissing (bijlage 11 – terugnrijving) betekend omdat u niet in het bezit was van de nodige documenten. Er werd besloten om u vast te houden in het Transit Centrum Caricole. U diende op 20 november 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

Het CGVS nam op 21 december 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging niet tegen deze beslissing in beroep en verliet het gesloten centrum niet. Er was een poging tot terugnrijving naar Djibouti voorzien op 12 januari 2024, maar deze werd geannuleerd, omdat u, eveneens op 12 januari 2024, een eerste volgend verzoek om internationale bescherming indiende. U haalt als nieuw element aan dat u beschikt over een verklaring op eer van de verantwoordelijke in België van de partij MRD, die uw vervolging en vrees voor uw leven bevestigt.

Ter ondersteuning van onderhavig verzoek legt u een verklaring op eer van de partij MRD voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u tijdens uw initiële verzoek om internationale bescherming géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw reismotieven, waarop uw visum werd ingetrokken en u de toegang tot het Belgische grondgebied werd geweigerd, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat het CGVS uw initiële verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde politiek profiel en daaruit volgende problemen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek volledig steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw initiële verzoek heeft uiteengezet. U verklaart immers bij terugkeer uw land van herkomst arrestatie of de dood te vrezen (Declaration écrite demande multiple dd. 10/01/2024, vraag 5.1). U baseert uw antwoord op het feit dat u beschikt over een bevestiging door “de verantwoordelijke van de partij MRD in België” (Declaration écrite demande multiple dd. 10/01/2024, vraag 5.2).

Het door u voorgelegde document, namelijk de verklaring op eer van M. F. M, de verantwoordelijke van de partij MRD “de la Commune de Balbala”, wijzigt niets aan bovenstaande vaststellingen. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke waarde van een waarschijnlijk, coherent en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Dit document werd en wordt niet ondersteund door geloofwaardige en coherente verklaringen omtrent uw lidmaatschap van de MRD en kan de ongeloofwaardigheid van dergelijke verklaringen niet opheffen. Uit de uitgebreide motivering in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming bleek immers dat u hoegenaamd niet kon overtuigen wat betreft uw beweerd politiek activisme in uw land van herkomst. Er valt ook niet uit het document – waarvan u overigens enkel een kopie voorlegt, waardoor de bewijswaarde hiervan nog meer beperkt wordt – op te maken wanneer of waar dit is opgesteld. Gezien de inhoud van het document wordt dan ook geconcludeerd dat deze verklaring een gesolliciteerd karakter vertoont. Het kan in ieder geval de veelvuldige argumenten en bedenkingen zoals geformuleerd in het kader van uw eerste verzoek weerleggen.

Bovendien moet worden vastgesteld dat u niet in beroep ging tegen de beslissing van het CGVS naar aanleiding van uw eerste verzoek én dat u voorliggend eerste volgend verzoek pas heeft ingediend op de dag dat uw terugdrijving voorzien was, terwijl u steeds toegang had tot de asielprocedure. Er zijn bijgevolg redelijke gronden om aan te nemen dat u voorliggend verzoek louter heeft ingediend om de uitvoering van het terugkeerbesluit uit te stellen of te verijdelen.

De verklaringen die u naar aanleiding van uw huidig verzoek om internationale bescherming aanhaalt, liggen in het verlengde van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd. Deze verklaringen en documenten kunnen dan ook geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielrelaas en zijn niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element

bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enige middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 62, 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, gelezen in samenhang met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 47 van het Handvest van Grondrechten van de Unie (hierna: het Handvest), van artikel 39 van Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna “de procedurerichtlijn”) en van het beginsel van behoorlijk bestuur.

2.2. De verzoekende partij vat het verzoekschrift aan met het integraal citeren van de motieven van de bestreden beslissing. Zij stelt vervolgens dat er, in tegenstelling tot wat de verwerende partij heeft besloten, *in casu* wel degelijk sprake is van nieuwe elementen overeenkomstig artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij verwijst in dit verband naar haar eerdere verklaringen, namelijk dat zij niet naar haar land kon terugkeren omwille van de veiligheidssituatie en omwille van de vervolging die de politieke politie van haar herkomstland tegen haar had ingesteld wegens haar politieke activiteiten aldaar. Zij voegt eraan toe dat zij in het gesloten centrum, waar zij momenteel verblijft, een document heeft ontvangen vanwege de autoriteiten van haar politieke partij waaruit blijkt dat zij zich inzet voor de democratie in haar herkomstland en waarin wordt bevestigd dat haar leven in gevaar zou zijn bij terugkeer naar Djibouti. De verzoekende partij verklaarde tevens dat haar raadsman dit document aan de verwerende partij enkel per email kon toezenden wegens haar detentie in het gesloten centrum. Zij verbindt zich ertoe om een origineel van dit document aan de verwerende partij voor te leggen. De verzoekende partij benadrukt tevens dat zij haar tweede beschermingsverzoek eveneens per email heeft doorgestuurd. Zij stelt voorts dat zij op een persoonlijk onderhoud rekende waarbij zij het voormelde document aan de verwerende partij kon voorleggen en hierover eventueel een uitleg kon geven. Zij herhaalt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met dit nieuwe document, dat de verwerende partij het niet geanalyseerd heeft en dat zij zelfs geen enkele poging hiertoe heeft ondernomen. De verzoekende partij houdt tevens voor dat de informatie vervat in dit document moet worden gelijkgesteld met de inhoud van artikel 48/4 over de subsidiaire bescherming. Zij vervolgt dat deze elementen op een reële vrees wijzen in geval van terugkeer naar haar herkomstland. De verzoekende partij concludeert dat de verwerende partij bijgevolg de artikelen 51/8, 51/10 en 62 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden, alsook de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het voorzorgs- en het voorzichtigheidsbeginsel, de motiveringsplicht.

2.3. De verzoekende partij meent tevens dat de verwerende partij haar het recht op een doeltreffende voorziening in rechte ontnemt door haar beschermingsverzoek niet in behandeling te nemen. Zij citeert in dit verband de artikelen 3 en 13 van het EVRM, artikel 47 van het Handvest, arresten van het EHRM en van het Grondwettelijk Hof en besluit dat haar de mogelijkheid werd ontnomen om de beslissing van de verwerende partij aan te vechten. Zij stelt dat de beslissing haar enkel de mogelijkheid laat om een beroep tot nietigverklaring in te stellen. De verzoekende partij besluit dat het CGVS het beginsel van behoorlijk bestuur heeft geschonden en daardoor ook een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt. Volgens de verzoekende partij dient de bestreden beslissing derhalve nietig te worden verklaard.

2.4. Vervolgens haalt de verzoekende partij aan dat de huidige politieke situatie in haar herkomstland rechtvaardigt haar subsidiaire bescherming te verlenen. De verzoekende partij citeert in kader hiervan het rapport van FIDH missie waarin de politieke situatie in haar herkomstland wordt besproken. Voorts geeft de verzoekende partij theoretische uiteenzetting inzake subsidiaire bescherming. Zij verwijst en citeert dienaangaande het arrest van Eljafaji/Nederland. De verzoekende partij concludeert dat haar subsidiaire bescherming dient te worden verleend wegens de wijdverbreide terreur van de politieke politie in haar herkomstland.

2.5. Verder gaat de verzoekende partij dieper in op artikel 3 van het EVRM en betoogt dat dit artikel dreigt geschonden te worden ingeval haar terugkeer naar Djibouti omdat zij een groot risico loopt om door de politieke politie van haar herkomstland te worden gearresteerd en vermoord. Door de onstabiele politieke

situatie in haar herkomstland kan de verzoekende partij de bescherming van de autoriteiten van haar herkomstland niet inroepen, zo concludeert zij.

2.6. De verzoekende partij besluit dat de beslissing van het CGVS genomen is in strijd met beginselen van behoorlijk bestuur aangezien de verzoekende partij voor het CGVS niet werd gehoord. De motivering van het CGVS is derhalve het gevolg van een kennelijke beoordelingsfout. Door te bevelen dat de verzoekende partij het land dient te verlaten schendt de verwerende partij artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg vraagt zij de bestreden beslissing, alvorens ze nietig te verklaren, te schorsen.

3. Beoordeling

3.1. Juridisch kader

Artikel 57/6/2, § 1 eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt: *“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”*

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, overweging 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, overweging 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, overweging 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, overweging 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, overweging 37).

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij

de verzoekende partij nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoekende partij nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd. De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet-bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl. St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

3.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: *“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.”* Voormelde motieven zijn pertinent en vinden steun in de stukken van het rechtsplegingsdossier. Ze worden op generlei wijze betwist door de verzoekende partij.

3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen

4. Onderzoek van de nieuwe elementen

4.1. In het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming haalt de verzoekende partij aan Djibouti verlaten te hebben daar zij er vervolgd werd omwille van haar politieke activiteiten voor de oppositiepartij MRD. De verklaringen liggen in het verlengde van de verklaringen die ze tijdens het eerste verzoek om internationale bescherming afgelegd heeft. Uit de beslissing van 21 december 2023 inzake haar eerste verzoek om internationale bescherming blijkt dat de commissaris-generaal hieromtrent concludeert dat: *“U blijft op de oppervlakte over uw beweegredenen om politiek actief te worden en uw keuze voor de partij MRD. U toont voor iemand die bijna acht jaar actief lid was van een politieke partij een gebrek aan kennis van de partijstandpunten en -structuur. U legt zeer oppervlakkige verklaringen af over uw eigen activiteiten bij de partij en bent amper op de hoogte van het politieke landschap in Djibouti. Uit uw verklaringen blijkt bijgevolg dat u hoegenaamd niet aannemelijk kan maken een overtuigd sympathisant van enige politieke partij te zijn, en al zeker niet in die mate dat u een bedreiging zou vormen voor de autoriteiten van Djibouti. Uit alles blijkt bijgevolg in ieder geval geen overtuigd, (zelf)bewust en doorleefd (politiek) activisme. U toont uw beweerd politiek activisme op geen enkele manier aan tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS.*

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan het door uw beweerd politiek activisme in uw land van herkomst, kan bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan de persoonlijke Problemen die hieruit voort zouden zijn gevloeid.”

Op 12 januari 2024 dient de verzoekende partij een tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in. De verzoekende partij volhardt in het vluchtrelaas dat zij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming uiteenzette en legt een aantal bijkomende documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) voor, namelijk een verklaring op eer van een vertegenwoordiger van de partij MRD. Uit de vragenlijst, schriftelijk ingevuld op 10 januari 2024 met de hulp van haar advocaat, blijkt dat deze verklaring op eer opgesteld werd door een vertegenwoordiger van de partij MRD in België. Dit document werd inderdaad nog niet eerder bijgebracht. Bijgevolg dient nagegaan te worden of dit document de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. *In casu* is dit niet het geval. Het document is vooreerst zeer algemeen opgesteld. Er wordt niet aangegeven sinds wanneer de verzoekende partij lid was van de partij MRD. Voorts wordt er in algemene termen verwezen naar de activiteiten die de verzoekende partij voor de partij zou ondernomen hebben. Dit knelt des te meer daar de verzoekende partij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming zelf zeer oppervlakkige verklaringen afgelegd heeft over haar eigen activiteiten. Bovendien vermeldt het document evenmin de concrete problemen die de verzoekende partij in haar land van herkomst ondervonden heeft. Verder wordt ook niet onderbouwd op basis van welke objectieve gegevens de opsteller van dit document zijn verklaringen steunt, nu deze persoon zelf in België verblijft. Omwille hiervan kan er slechts een relatieve bewijswaarde aan voormeld document toegekend worden.

Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij een “attestation de garde-à-vue” van 20 januari 2024 om aan te tonen dat haar vader aangehouden werd omwille van haar vlucht uit Djibouti. Ook brengt ze een ongedateerd opsporingsbericht bij. Zij stelt dat beide documenten betrekking hebben op haar situatie. Aan de documenten bijgebracht aan het verzoekschrift kan geen enkele bewijswaarde worden toegekend. Immers “attestation de garde-à-vue” van 20 januari 2024” stelt dat een zekere mijnheer A.H.A die de vader zou zijn van H.A.H. aangehouden werd omwille van de verdwijning uit het land van H.A.H. Echter de naam van de verzoekende partij is F.E.F. en de verzoekende partij heeft verklaard dat haar vader E.F.W was en hij in 2012 overleden is. Aldus maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat “attestation de garde-à-vue” van 20 januari 2024” op haar betrekking heeft. Uit het opsporingsbericht blijkt dat er gezocht wordt naar een zekere H.A.H. Dit betreft geenszins de naam van de verzoekende partij.

In haar verzoekschrift gaat de verzoekende partij verder in op de politieke situatie in Djibouti en verwijst ze naar de problemen die de Belgische vice-president van FIDH heeft ondervonden tijdens een bezoek aan Djibouti. Voormeld artikel houdt geen verband met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij. Het citeren uit algemene landeninformatie is *in casu* op zich niet voldoende om de kans aanzienlijk groter te maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Het geheel aan documenten en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, kunnen de voorgelegde documenten dan ook niet beschouwd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. In het kader van haar eerste beschermingsverzoek werd uitgebreid vastgesteld dat haar verklaringen met betrekking tot haar politiek profiel en de daarmee samenhangende problemen niet geloofwaardig zijn, gelet op haar vage, tegenstrijdige en wisselende verklaringen. Gelet op deze gedane vaststellingen over haar eerste beschermingsverzoek en gelet op voorgaande bevindingen inzake de inhoud en de zeer beperkte bewijskracht van de documenten die zij voorlegt in het kader van haar tweede beschermingsverzoek, zijn deze documenten, wanneer ze worden beoordeeld en gewogen samen met het geheel van haar verklaringen, niet van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de eerdere bevindingen inzake de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

4.2. Voorts beroept verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de bijgebrachte documenten of uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij voert -door in algemene termen te verwijzen naar het gebrek aan democratie in Djibouti, de ongeëvenaarde repressie van politieke tegenstanders en de algemene politieke situatie in Djibouti- tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een

reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt. De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Waar de verzoekende partij het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelt, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de verzoekende partij door middel van het invullen van een vragenlijst haar nieuwe elementen aan de verwerende partij heeft meegedeeld. Uit deze verklaringen blijkt dat de verzoekende partij in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Wat zij ook *in casu* gedaan heeft. Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door de verzoekende partij werden meegedeeld. Uit de antwoorden die de verzoekende partij gegeven heeft blijkt ook dat zij de vragen en de logica van de vragen begreep. Hieruit blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij voegt een voorwaarde toe aan de wet waar zij meent dat de commissaris-generaal in haar beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”* De toepassing van deze bepaling bevat op zich al impliciet de reden waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud, met name het oordeel dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen; de commissaris-generaal hoeft hierover niet nader te motiveren. De Raad wijst erop dat aan de verzoekende partij bij het invullen van de vragenlijst in het kader van haar huidig verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om de verzoekende partij voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. De verzoekende partij werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag bij het invullen van de vragenlijst aan te brengen of aan te geven waarom dit niet mogelijk was. De verzoekende partij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Voorts laat de verzoekende partij in het verzoekschrift na om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

In het licht van de omstandige en pertinente, in de bestreden beslissing opgenomen motieven, is de kritiek in voorliggend verzoekschrift als zou de verwerende partij onvoldoende onderzoek hebben verricht naar de door de verzoekende partij voorgelegde nieuwe elementen, niet dienstig.

4.4. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er *in casu* geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoekende partij zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

4.5. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift staat *in casu* niet enkel een “beroep tot nietigverklaring” open. *In casu* wordt het beroep van de verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet behandeld, en niet op grond van artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet. Aldus mist het betoog van de verzoekende partij feitelijke grondslag.

4.6. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van de verzoekende partij terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard.

5. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad het volgende. Zoals reeds vermeld is de bevoegdheid van de commissaris-generaal hier beperkt tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van het beschermingsverzoek in het licht van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, en eventueel de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet indien het beschermingsverzoek ontvankelijk is. Dit artikel is dan ook niet geschonden.

6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS